

Velikonoční vigilie 2016
Homilie Mons. Jana Baxanta, biskupa litoměřického
ad Evangelium: Lk 24,1-12

Bratři a sestry, drazí novokřtění, milí křesťané,

v čem tkví velikonoční, resp. křesťanská radost? Žili z ní naši bratři a naše sestry v Kristu v celé křesťanské historii, toužíme po ní my a máme jistě naději, že v její síle budou žít i naši pokračovatelé. Ženy o velikonočním časném ránu našly náhrobní kámen odvalený a hrob prázdný. Jejich a vůbec první duchovní prožitek Velikonoc je provázen bázní. Sice se sklopenýma očima k zemi, ale již s radostnou jiskérkou ze šťastného poznání si uvědomují, že opravdu mezi mrtvými, v hrobech, Živého najít nemohou. Živý nežije mezi mrtvými. Naplnilo se to, co samy slyšely a na co nezapomněly – ženy totiž byly též posluchačkami Ježíšových kázání – že On opakovaně říkával: „Syn člověka musí být vydán do rukou hříšným lidem, být ukřižován a třetího dne vstát.“

Od hrobu se vrátily. Nikoliv domů, jako že se nic nestalo a jde se dál. Pospíchaly ke zbylým Ježíšovým učedníkům, aby jim všechno oznámily. Šťěstí a radost se sdílí! Neměly to snadné. Učedníci byli rozuteklí, asi se ještě nestačili sejít, aby se ze strachu před Židy shromáždili do místnosti za zavřené dveře. Ženy je musely vyhledat, a podařilo se jim to, neboť člověku s radostí v srdci se podaří takřkajíc i věci nemožné. I když první velikonoční evangelium, hlásané těmito zvěstovatelkami, mnohým připadalo stále ještě jako plané řeči, apoštolu Petrovi to nedalo, zvedl se, běžel k hrobu, a vrátil se celý udivený... Musel tam nepochybně prožít něco zcela mimořádného! Něco podobného, co jsme i my všichni jako dorůstající křesťané jednou museli prožít, aby naše křesťanská víra dospěla, stala se pevnou a nosnou. Podivil se nad tím, co se stalo, říká Písmo. Možná však se i podivil nad tím, co se **s ním** stalo. Petr měl významné postavení mezi ostatními apoštoly. Svěřil mu je samotný Kristus. Nevybudoval si je svou vlastní ambicí. Ale zradil. Zběhl. Zaplakal. Ocitl se v ruinách svého života, a navíc na hřbitově. Přece nachází spásné východisko ve zjištění: jeho Mistr měl pravdu. K Němu se vrátit, Jemu věřit, Jemu se svěřit, Jeho následovat, za Něho se nestydět, překonat sama sebe, svou vrtkavost i domýšlivost a sebejistotu – to je sice nelehké, ale hluboce dojemné, vážné, nutné a šťastné rozhodnutí. V něm je ukryta a z něho se rodí radost života, velikonoční radost: radost Petrova, radost všech křesťanů, i radost naše.

(26. 3. 2016, katedrála sv. Štěpána, Litoměřice)